

Matouš 18, 23-35

„S královstvím nebeským je to tak, jako když se jeden král rozhodl vyžádat účty od svých služebníků. Když začal účtovat, přivedli mu jednoho, který mu byl dlužen mnoho tisíc hřiven. Protože mu je nemohl vrátit, rozkázal ho pán prodat i s ženou a dětmi a se vším, co měl, a nahradit ztrátu. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: ‚Měj se mnou strpení, a všechno ti vrátím!‘ Pán se ustrnul nad oním služebníkem, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal jednoho ze svých spoluslužebníků, který mu byl dlužen sto denárů; chytil ho za krk a křičel: ‚Zaplat mi, co jsi dlužen!‘ Jeho spoluslužebník mu padl k nohám a prosil ho: ‚Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!‘ On však nechtěl, ale šel a dal ho do vězení, dokud nezaplatí dluh. Když jeho spoluslužebníci viděli, co se přihodilo, velice se zarmoutili; šli a oznámili svému pánu všechno, co se stalo. Tu ho pán zavolal a řekl mu: ‚Služebníku zlý, celý tvůj dluh jsem ti odpustil, když jsi mě prosil; neměl ses také ty smilovat nad svým spoluslužebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?‘ A rozněval se jeho pán a dal ho do vězení, dokud nezaplatí celý dluh. – Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru.“

A odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Jednou se Petr zeptal Ježíše: **„Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?“** Ježíš mu odpověděl podobenstvím.

Částka mnoho tisíc hřiven, o které se v podobenství mluví je hodně velká, tak velká, že není v silách člověka, aby za celý svůj život udělal takový dluh. Jsou to desítky miliard. Hřivna je půl kila zlata nebo stříbra. Dlužník dluží mnoho tisíc hřiven.

Všichni dlužíme Bohu. Každý z nás dluží nepředstavitelně velkou částku. Dostali jsme toho mnoho a denně znovu přijímáme plnými hrstmi. Vracíme mu jen velmi málo. Náš dluh u Boha nelze pojistit ani refinancovat. To, že bychom dluh splatili, vlastně nepřipadá v úvahu. Rádi se oháníme tím, že to vlastně nevdává, protože všechny naše dluhy za nás splatil Ježíš Kristus. Takže můžeme před Boha předstupovat s čistým štítem. To je sice pravda, ale dnešní podobenství nás vede ještě k něčemu jinému.

Kdyby král dlužníka i s jeho rodinou prodal, jen by tím zmenšil ztrátu, dluh by zpět nezískal. Pán Bůh by nás mohl bez mrknutí oka odepsat. Každého z nás. Nic by tím sice nezískal, ale bylo by to spravedlivé.

Ale Bůh se rozhodl jinak. Ustrnul se. Odpouští nám náš obrovský dluh. Odpouští nám, třebaže všechna dobrá předsevzetí porušujeme a vždy znovu padáme tam, odkud jsme vstali. Odpouští nám, i když ví, že se v nás zase zklame. Dluh je prostě vymazán, a to nejen ten, který jsme doposud udělali, ale i ten budoucí. Bůh nás nechce prodat a ztratit, ale zachovat.

To je jedna část příběhu, jedna strana mince. Příběh má ještě druhou rovinu, jak se mi sami postavíme k odpuštění.

Z dlužníka se stává věřitel. I my jsme věřiteli, i když v daleko menším měřítku než Hospodin. Sto denárů, nejsou miliardy, je to tolik, kolik člověk vydělá za sto dní, takže desítky tisíc, asi tak 70 tisíc. Není to malá částka, ale je to splatitelná částka.

Dlužník by rád svůj dluh splatil, jenže zrovna nemá z čeho, tak prosí o víc času. Jenže věřitel, místo toho, aby dluh odpustil nebo s ním počkal, nechá dlužníka zavřít do vězení, jeho majetek prodá a tím dluh nahradí.

Místo toho, aby pokračoval v odpuštění, navázal na to, co mu bylo dáno. Nechá svého bližního pěkně vykoupat v jeho vinách, jen ať má výčitky svědomí. Ať se trápí. Nechá působit spravedlivý hněv.

Jsme věřiteli i dlužníky. Lidé se proti nám proviňují, různě nám ubližují. Ale i my sami mnohým ubližujeme a dlužíme, nejvíce pánu Bohu.

Naštěstí máme naději v tom, že je-li člověku odpuštěno mnoho, snadněji se mu pak odpouští málo. I ta naše malá nápodoba Božího odpuštění je před Bohem velká.

Sestry a bratři, možná teď čekáte, jak se elegantně vyhnu tomu šokujícímu závěru podobenství. Král se rozhněvá na svého nemilosrdného dlužníka a věřitele v jedné osobě a vezme své odpuštění zpět. Může se stát, že Bůh si to s námi při pohledu na naše neodpuštění, pomstychtivost a nenávist nakonec ještě jednou rozmyslí?

Nevěřím, že by Bůh vzal své rozhodnutí zpět. Spíš je to tak, že se sami svou nemilosrdností dobrovolně vzdáváme radosti, do které nás Bůh pozval. A tím, že Boha občas pokládáme za svého dlužníka, nechceme nic slyšet ani o smíření, které nám přinesl. Tak se sami uzavíráme do vězení, do vězení našeho zahořklého já, které nikomu nic nedluží a kterému naopak dluží všichni okolo. Kdo chce, může v této temné kobce zůstat. Ale kdo chce vyjít ven, tomu Bůh již dávno podal ruku na pomoc.

Amen.